

3de zondag door jaar A

Mt. 4, 12-23

‘Het volk dat in de duisternis zat...’, zo citeert Matheus de profeet Jesaja. En als het over duisternis gaat, dan kunnen praktisch alle mensen wel een woordje meepraten. Om te klagen hoeven we meestal niet naar woorden te zoeken, en bovendien worden we er iedere dag bij geholpen door de krant en het TV. Er is honger, geweld, onzekerheid, zorgen, vragen, angst voor de toekomst enz. enz. Duisternis genoeg. En dus is er ook nood aan licht.

Matheus, en onrechtstreeks Jesaja, geven dat licht ook een naam: God, Jezus. Daarom komen we hier ook bij elkaar: om naar Hem te luisteren, om Hem te ontmoeten in de Eucharistie; om wat rust en verlichting te vinden, of een stukje vergeving en verlossing. Dat zijn misschien wel grote woorden voor kleine hartjes, maar toch is het zo: het geloof kan wonderen doen met mensen, al zijn velen dat misschien vergeten en durven wij er misschien te weinig over spreken.

Mensen zoeken in de kerk licht, verlichting. Terecht. Maar eigenlijk zit daar ook een keerzijde aan: willen we zelf ook licht zijn? Want te midden van alle duisternis die er soms is kan het licht schijnen wat het wil: als het geen weerklank vindt schieten we er niet veel mee op.

Dat leert de natuurkunde ons al. Licht is namelijk alleen zichtbaar als het weerkaatst wordt. Dan pas geeft het ook warmte. Buiten de dampkring, buiten de aarde schijnt het licht van de zon ook, maar toch is het er koud en donker. Pas binnen de dampkring, binnen de aarde wordt het geabsorbeerd en weerkaatst, en daarom is het er licht en warm. En geniale schepping hé? Zou dat ook niet kunnen gelden voor dat andere ‘licht’ waarvan het Evangelie spreekt? Het wordt pas licht, als God geabsorbeerd, opgenomen wordt en weerkaatst in de materie. En die materie... zijn wij.

Mensen zoeken licht. Maar willen we dat ook zelf zijn? Eigenlijk, met een zwaar woord, gaat het dan over heiligheid. Een heilige is geen ‘vuurtoren’ uit zichzelf, net zo min als de aarde en de dampkring warm zijn van zichzelf. Een heilige is geen ‘sprookjesfiguur’, maar iemand die Gods licht op een goede manier opneemt en weerkaatst in zijn of haar omgeving. Wij worden warm als mensen, omdat de aarde en de lucht de warmte van de zon opnemen en doorgeven. Op dezelfde manier kunnen anderen pas warm worden als de heiligen om hen heen Gods licht opnemen en doorgeven.

Mensen zoeken licht. Maar willen we dat ook zelf zijn? Soms niet. We hebben er misschien wel te vaak een handje van weg om dat door te schuiven naar het bord van onze buurman. Ik zei het in het begin al: klagen over de kwalen van onze tijd doen we gemakkelijk. Maar we weten het beste hoe anderen zouden moeten veranderen. Nochtans heeft Jezus niet gezegd: ‘Bekeer de ander’, maar ‘bekeer ú’.

Het is een persoonlijke oproep. Het resultaat daarvan, dat is wél iets om te delen: 'Ik zal u vissers van mensen maken'. Maar de bekering: dat is onze 'materie': ge zijt zelf de enige die kan beslissen om Gods licht te absorberen.

Het is een bekende spreuk die zegt: 'Verbeter de wereld, begin bij uzelf'. Op gelovig vlak zoudt ge kunnen zeggen: 'Bekeer de wereld, begin ook bij uzelf'. Want om voor een ander een lichtpuntje te kunnen zijn, om vissers van mensen te worden, zullen we zelf eerst verlicht moeten worden. Anders zijn we slechts kunstlicht: het vreet energie en heeft maar een beperkte levensduur. Amen.

Johan Goris, pastoor